

та одреза тая косъ (изважда баба Марта единъ книжкѣ, и вътрѣ бѣше обвита малко конска опашка) и ми ѿ даде да ти ѿ дамъ за поменъ, Заповедай. (дава му ѿ)

М. — отварѣ, гледа конски тѣ космы и дума) Чи нейна ли е тая коса?

Б. М. Господи помилуй! чи предъ мене ѿ одреза.

М. — Ами чи тя мѣза на конска опашка.

Б. М. Ей свѣта богородице! нели знашь чи ся мажятъ съ онова, какво го думать? сумада ли, пунада ли, за да имъ става коса та корава?

М. — Тѣй я? ахъ! колко е хубава! (цѣлува ѿ, и ѿ гужда въ пазва та си) ами юще какво ти рече?

Б. М. — На, благодари ся много, като чю, чи за нейныя хатѣрь ще ми дадешъ сто гроша, за да си платѣ борча, и тя тогива ми рече, да ти донесѣ много здравѣ, и ако ѿ обичашъ, каза, да ми даде те юще 50 гроша, за да си направѣ и единъ фустанѣ.

М. — Наистина? е на, ти 150 гроша (дава и ги) азъ за нейныя хатѣрь си давамъ и душѣ тѣ.

Б. М. — Да си здравѣ (зема пары тѣ) тя ми каза да ида и утрѣ, ачи пакъ имамъ азъ да и хоротувамъ: ты бадн рахатъ.

М. — Кажи и, какъ за нейныя хатѣрь ще ся научѣ и китара. Ахъ! кога ще ѿ земѣ!

Б. М. — Е, бабено то, сичкото става съ тѣрпенѣ, е остани си съ богомъ, и утрѣ съ здравѣ. (отхожда си и дума сама) юще единъ да имахъ, като тойзи, стигаше ми.

М. — Е, е, работа та е свѣршена, само треба да намерѣ единъ кѣщѣ по голѣмѣ отъ тая. Но Вицю ми намерува.